

Komandi partur

Í komandi parti verður hildið fram við endurminningum hjá Kristjani Djurhuus, okkara næstfyrsti løgmaður. Seinastu partar av hesi áhugverda frásøgn var í 2011.

Mellemtiden god Lejlighed til at spekulere over den mærkelige Idé Forbryderen har haft, at benytte hans Navn. Den Gaade har Patursson dog ikke faaet løst endnu.

Sigert livir enn

Tað er framvegis ein Sigert Patursson í Føroyum. Hann er sonur Sølvu og Páll og er uppkallaður eftir oldurabbabeiggjanum. Hann er giftur við Aleku úr Norður-grønlandi. Hon hevur eisini eina spennandi ferðasøgu. Hennara forfedrar komu fyrri øldum síðan til gongu úr Canada til Qaanaq í Norðurgrønlandi. Henda ferðin tók fleiri ár.

Henda spennandi og forvitnisliga søgan hevur verið í hesi røð. Teirra børn hava tiskil gott til at breðga, tá tey fáa hug til at ferðast.

Ferðingin er av

Í 1931 doyði Sígert bráðliga. Hann hevði tá verið í Danmark eina tíð. Dimmalætting skrivar 23. og 26. september.

Sigurd Patursson er pludselg død på Hulerød Badehotel
Han ankom til Hotellet Onsdag Aften og blev i løbet af Natten syg, hvorefter han var gået ned i Vestibulen. Ved 4 tiden om Morgen en telefonerede han efter doktor Larsen i Hornbæk, der hurtigt kom til stede og gav den syge en Indsprøjtning. Umiddelbart efter vilde Sigurd Patursson begive sig op på sit Værelse, men inden han naaede dette, segnede han pludseligt om og døde. Man satte sig derefter i forbindelse med Paturssons Brodersøn, der er Elev på Landbohøjskolen, og han afhentede den Afdøde. Liget kommer hjem med Tjaldur

Hr. Bar-fod-ho´ed
Ser De en Mand uden Hat og Sko
er det han den muntre Bar-fod-ho´ed.
Folk griner og hvisker, sikken en Fyr,
paa Marken brøler den røde Tyr.
En gammel Kone besvimer Skræk,
og Drengene løber paa Gaden væk.
Hvem er han da, den underlige Rad,
som bærer til Tiden et glødende Had?
Fra Færø han kom, Journalist in Spe,
han lader sig nu i Jylland se.
Til Skagen han vil, der er Luft, min Tro
og til Fodbade er der en herlig Ro.
Hvem ved, maaske bli'r han gift deroppe.
Damer holder meget af den Slags Kroppe.
Farvel, Hr. Patursson, kom snart igen,
Og se saa ind til din gamle Ven.
Jeronimus
Yrking i donskum blaði

paa Mandag og begravelsen foregaar på Tirsdag kl. 1.
Tann 23. september 1931 skrivar Tingakrossur m.a.:

Seinasta hósdag bórust tey tíðindi til oynnar, at Sigert í Kirkjubø var deyður á sjúkrahúsi við Oyrasund. Hann hevði leingi verið sjúkligur men kviknaði aftur og tyktist heilt raskur, so komu deyðsboðini knappliga og óvantað.
Siggert var ferðamaðurin mikli, hevði vitjað meginpartin av heiminum og talaði fleiri mál. Fyri mongum árum síðani sendi hann út stóra og forvitnisliga bók við hópin av sjáldsomum myndum um Siberia á okkara døgum, sum ofta hevur verið tikin til. (Fleiri av myndunum eru t.d. nýttar í donskum skúlabókum). Hann var eldhugaður náttúrðyrkari og ótroyttandi talsmaður fyri kroppsvenjing, vakurleika og sunnum livimáta – og veraldar-friði. Føroyar lógu honum altíð næst í huganum.

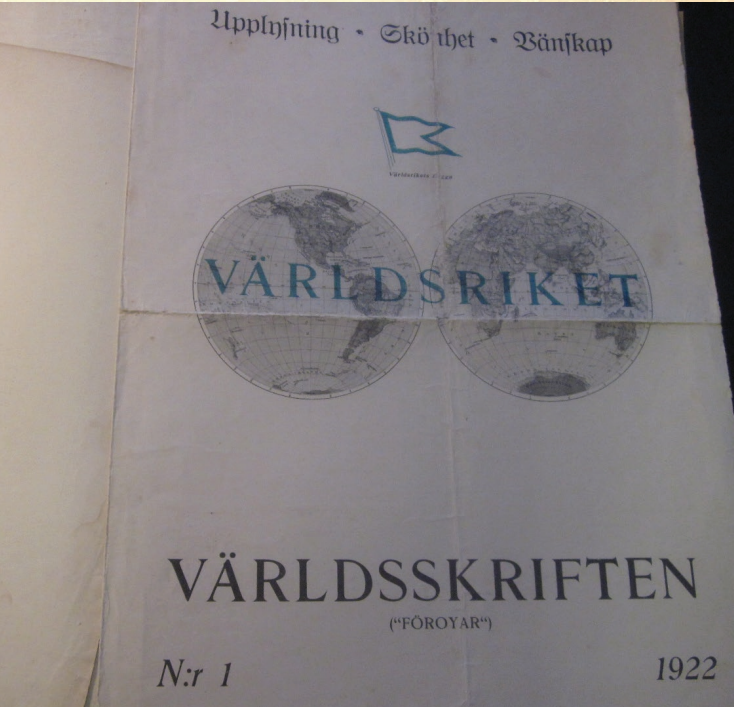
Tað vóru eisini fleiri sum yrktu honum minnisyrkingar. Ein teirra var Janus Djurhuus. Tingakrossur skrivaði 30. september:

Tá Tjaldrið kom higgar mánadagin hevði tað líkið av Sigert í Kirkjubø innanborða, og í gjár var hann jarðaður í sínum heimstað.
Har var stórt fylgi, hóast veðrið var ótýdligt. Uttanfyri húsini bað próstin eina stutta bøn og dvøldi við tað hjartaliga forhold, ið altíð hevði verið millum hann og móður hans.
Inni í kirkjunum helt próstin síðan eina frálíka góða talu, har hann kom inn á Sigertsa ferðing í útheiminum, sum kortini allar dagar hevði havt sítt fasta punkt: Kærleikan til Føroyar, til heim og fosturjörð. Við grøvina bar Jóannes,bóndi, fram nøkur hjartalig orð um bróðurin við

heilsu frá hansara næstingum. Ein serliga heimligan dám lögdu tey gomlu hátíðarligu Kingo lögini yvir jarðarferð Sig- erts, ferðamaðurin mikli, sum nú var komin heim med alla.

Minningarorð í Sosialinum
Í oktober 1931 hevði Sosialurin hesi minningarorð um Sigert: "Hann var ferðamaður mikli. Hann fór heiman, tá ið hann var 18 ára gamal, og ikki endaði hansara viðfevnandi ferðalív, fyrr enn hann nú gjørdi sína síðstu ferð aftur til sítt heimland á 62 ára aldri. Í øll hesi 41 ár, sum hann ferð- aðist land úr landi, veraldarpart úr veraldarparti, gjøgnum kongaríkir, republikkir og keisararíkir, livdi hann lívið saman við villmonnum, var á fundi saman við teimum hægstu í heimsins mentun- armætastu tjóðum – loyvdu sær einans stundir til at vitja tríggar ferðir heim, tó at heimið altíð var miðdepil í lívi hansara. Hann var jú á sínu ungu árum ein hin fyrsti undangongumaður fyri gamla Føringafelag.

Úr vestri í eystan, heilt eystur í Tibet, til hin heilaga býin Lhasa, har annars eingin fremmandur fekk loyvi til at koma inn, úr norðan í sunnan, heilt frá tí polarkalda Sibiriu, har hann át ráan frystan fisk hjá Samojedum og Ostjakum, og suður í hitt steikjandi heita Marokko, har hinir villu Rif- menninir førdu sín blóðuga bar- daga móti Spaniolunum – lógu ferðaleiðir hansara.
Hansara tráðan eftir at kanna veröldina, londini og tjóðirnar, hoyra og siggja sjálvur, kom at geva honum eina lívsskoðan, sum ikki hóskaði við okkara gomlu borgarligu lívssjón.
Tað vóru tí ikki øll, sum skiltu hendan mannin, sum gekk sínar egnu leiðir, soleiðis sum tær høvda lagað seg av øllum tí, sum hann hevði hoyrt og roynt.

Veraldarritið kom út á fleiri málum, har Sigert lýsti sínar hugsjónir. Hetta er ein svensk útgáva

Sigert var vist heldur ikki klárur yvir tað endamá, hann hevði sett sær – og tað kann vera, at tað bæði var ófullfíggað og gagnleyst og ikki til til at royn- ast – men leitan hansara eftir einum lívsformi, sum kundi endurnýggja menniskjuni og bjarga henni frá mongum av teimum vomm (vandamálum), sum hongur við okkara gomlu og spiltu mannaætt, bar hann upp yvir alt, hann møtti av mótburði.
Ígreinum í nógvum útlandsk- um bløðum hevur hann sagt frá mongum av sínum ferðaviður- skiftum.

Í mong ár og heilt til tað síðsta gav hann út Veraldarskriftið, hvar hann leggur sína áskoðan fram um nýggjar leiðir fyri mannaættina.
Blaðið kom ymsastaðni út, í Svøríki, Noregi,Týsklandi og Danmark og aðrastaðni, men tíðum kundi vera langurstøðgur millum hvørt blaðið – eftir sum líkindini vóru at kosta prenting- ina. Millum tey mál, sum nógv vóru havd á lofti í blaðnum, í al- fall í byrjanini, var stovnanin av einum veraldarparlament, eitt ting fyri øllum heimsins fólki til varveitan av friði og semju tjóðanna millum. Hetta mál varð seinni útloyst í stovnan av Folkeforbundet.
Hitt langa og mangan strævna ferðalívið í øll hesi nógvu ár í illum og góðum, gjørdi at Sigert ikki umbar seg fyri malariasjúkuni.
Og var tað henda sjúkan, sum nú var honum at bana, meðan hann var staddur í Danmark. Men hansara ynski um at gravast í Føroyum gekk tó út. Hann doyði haldandi sítt lívsideal høgt á lofti og var fegin uppi yvir tí, og betri deyða kann maður neyvan fáa".

Eigur at verða mintur
Henda greinarøðin byrjaði 6. desember, tá ið vit kundu greiða frá russisku týðingini av bókini hjá Sigert um hansara Sibiriuferð. Tað hevur víst seg at vera stóru áhugi fyri hesi frásøgn, og vónandi fer meira at verða gjørt fyri at lýsa hansara ævintýrliga lív.
Tað er eingin ivi um, at ein slíkur maður er verður at minnast. Tað kundi verið upplagt at reist honum ein minnisvarða. Hann kundi verið í kirkjugarðinum í Kirkjubø, har hann endaði sína ferð.

Soleiðis skuldi ein rættur maður vera ilætin, hann skuldi eisini vera berføddur